

РЕШЕНИЕ

№ 1935

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110217848 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.189, ал.14 от ЗДвП, вр. чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод депозирана жалба от Н. И. Н., ЕГН ***** против наказателно постановление № 23-4332-018934 от 04.09.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление. Твърдят се допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на административнонаказателното производство. Сочи се липса на доказателства за извършено нарушение от обективна страна, както и маловажност на деянието по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея доводи за отмяна на атакуваното НП. Пледира за маловажност на деянието по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Не претендира разноси.

За АНО, редовно призован, не се явява представител в съдебно заседание. На 12.02.2024 г. са постъпили писмени бележки от юрк. А., с които се оспорва жалбата и се иска да бъде потвърдено издаденото НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на евентуално поискан адвокатски хонорар.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима по следните съображения: атакуваното наказателно постановление подлежи на обжалване по реда на ЗАНН, жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, съдържа необходимите реквизити и производството по нея е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.08.2023 г., около 10:14 часа, жалбоподателят Н. И. Н. управлявал лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № *****, като се движел в град София по ул. „*****“, в посока от бул. „В. ***“ към бул. „*****“. На кръстовището с ул. „*****“ жалбоподателят Н. спрял, тъй като светел червен светлинен сигнал на светофарната уредба. По ул. „*****“ се движел служебен полицейски автомобил, в който били свидетелите В. Я. и Б. Е. – служители в ОПП-СДВР. Те също спрели на кръстовището с ул. „*****“, поради червен сигнал на светофарната уредба. В този момент, в който те чакали да преминат, на жалбоподателя Н. вече светел зелен разрешителен сигнал, но въпреки това Н. не потеглял, понеже се бил разсеял и не гледал светлинната сигнализация. След това за свидетелите В. Я. и Б. Е. светнал зелен сигнал на светофара и те потеглили, навлизайки в кръстовището. В този момент на жалбоподателя Н. отново светел червен сигнал, но въпреки това той потеглил, навлязъл и преминал през кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба, като за малко да удари служебния полицейски автомобил, в който били свидетелите В. Я. и Б. Е.. Полицаяте включили светлинната сигнализация на служебния автомобил и тръгнали след жалбоподателя Н.. Настигнали го на ул. „*****“ до Централна поща, където го спрели за проверка.

Срещу жалбоподателя Н. Н. бил съставен АУАН № 021606 от 07.08.2023 г., който му бил връчен на същата дата. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел при установяване на нарушението, което било квалифицирано по чл.6, т.1 от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя Н., който го подписал без възражения.

Административнонаказващият орган приел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 23-4332-018934 от 04.09.2023 г., с което за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП.

Гореизложената фактическа обстановка се установява по категоричен начин от показанията на свидетелите В. Я. и Б. Е., както и от приложените по делото писмени доказателства. Свидетелите Я. и Е. са били очевидци на извършеното нарушение, като двамата ясно си спомнят за случая и подробно разказват, как на процесната дата се движели със служебен полицейски автомобил по ул. „*****“, като спрели на

кръстовището с ул. „*****“, поради червен сигнал на светофарната уредба. В един момент за свидетелите В. Я. и Б. Е. светнал зелен сигнал на светофара и те потеглили, навлизайки в кръстовището. Тогава, на червен сигнал на светофарната уредба, в кръстовището навлязъл лек автомобил „***“ с ловешка регистрация, който за малко щял да ги удари. Те включили светлинната сигнализация на служебния автомобил и тръгнали след нарушителя. Настигнали го на ул. „*****“ до Централна поща, където го спрели за проверка. Двата свидетели са категорични, че лекият автомобил „***“ е навлязъл в кръстовището на червен сигнал. Съдът изцяло кредитира показанията на свидетелите В. Я. и Б. Е., тъй като същите са логични, последователи, непротиворечиви, взаимно се допълват и напълно кореспондират с описаното в съставения АУАН. Двата са били очевидци на нарушението, като дават показания за факти и обстоятелства, които лично и непосредствено са възприели. Двата очевидци са категорични, че жалбоподателят е навлязъл и преминал през кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба. Това обстоятелство не се отрича и от самия жалбоподател пред съда.

Въз основа на изложеното, съдът прие за категорично установени описаните по-горе фактически констатации.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите в жалбата, както и като съобрази задължението си в качеството на въззивна инстанция да проверява изцяло правилността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбата на чл.84, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.314, ал.1 от НПК, намира следното:

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на жалбоподателя да се защити. АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Спазени са императивните изисквания на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и сроковете за издаване на двата акта по чл.34 от ЗАНН. В АУАН и НП са посочени времето и мястото, където е извършено нарушението. Същото е точно, ясно описано и са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административното обвинение. Отражена е правилно нарушената законова разпоредба както и основанията, на които се налага санкцията. Поради това не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до порочност на административнонаказателното производство, до нищожност на съставения АУАН или до нищожност на издаденото НП.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че жалбоподателят

Н. е осъществил състава на чл.6, т.1 от ЗДвП, който гласи, че участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и **със светлинните сигнали**, с пътните знаци и с пътната маркировка. Поведението, което следва да спазват водачите на ППС при наличие на червен сигнал на светофарната уредба е посочено в чл.31, ал.7, т.1 от ППЗДвП, а именно: червена светлина - означава „Преминаването е забранено“. Водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават „стоп-линията“ или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът. Когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището или на пешеходната пътека. Това задължение не е било изпълнено от жалбоподателя Н., тъй като категорично се установи, че управлението от него автомобил е навлязъл в кръстовището на ул. „*****“ и ул. „*****“ при червен сигнал на светофарната уредба, а с това свое нарушение за малко е щял да предизвика ПТП със служебния полицейски автомобил, който е потеглил и навлязъл в кръстовището при зелен сигнал.

Съгласно чл.7, ал.2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените от закона случаи, а този не е такъв. Дори жалбоподателят да се е разсеял и да не е извършил деянието умишлено, то същото се явява извършено при форма на вината непредпазливост, тъй като водачът обективно е могъл и е бил длъжен да види, че свети червен сигнал на светофарната уредба и не трябва да навлиза в кръстовището, но въпреки това не го е направил и е преминал на червен сигнал.

Правилно нарушителят е бил санкциониран на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП, предвиждащ глоба от 100 лева за водач, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. Наложенията глоба е във фиксиран размер, поради което съдът не може да я изменя.

Относно приложението на чл.28 от ЗАНН съдът намира, че макар нарушението да е формално, то не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Освен това е била създадена и реална опасност от настъпване на ПТП с полицейския автомобил. Нарушенията по ЗДвП и в частност тези, свързани с управлението на моторни превозни средства, изключително много зачестяват в последно време и представляват сериозна опасност за здравето и живота на гражданите. Конкретното нарушение е могло да доведе до удар между превозните средства, вследствие на който би могло да настъпи увреждане на пътниците и водачите на пострадалите автомобили. Това обстоятелство само по себе си говори за създадена се опасност за живота и здравето на тези лица, което от своя страна изключва маловажност на деянието. Само чрез налагане на ефективно наказание биха могли да се осъществят както индивидуалната, така и генералната превенция (цел) на наказанието по смисъла на чл.12 от ЗАНН, тоест не само да предупредят и превъзпитат нарушителя към спазване на установения правен ред, но и да имат възпиращо,

възпитателно и предупредително действие по отношение на останалите членове на обществото. Това е единственият начин, по който може да се накарат нарушителите да осмислят своето поведение и да се намали не само броят на нарушенията, но и сериозните вредни последици, които често настъпват именно при този вид деяния. От друга страна съдът намира, че глоба в размер на 100 лева не се явява прекомерна и несъответна на извършеното нарушение, като не би създавала никакви сериозни затруднения на жалбоподателя във връзка със заплащането ѝ.

Квалификацията на нарушението по чл.6, т.1 от ЗДвП е пълна и ясна, като не е била необходима изрична връзка с чл.31, ал.7, т.1 от ППЗДвП. Относителните към съставомерните признаци на нарушението обстоятелства са посочени ясно, точно и конкретно. Жалбоподателят Н., като участник в движението, не се е съобразил със светлинен сигнал на светофара, който не разрешава преминаването – установено е противоправно деяние, с което е нарушен установеният ред на държавно управление, осъществено е виновно –при условията на непредпазливост. Нарушението е формално, обявено е за наказуемо с административно наказание по чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП. В НП изрично е записано, че наказанието се налага на основание разпоредбата на чл.183, ал.1, т.5 от ЗДвП. Поради това, дадената от административнонаказващия орган квалификация на нарушението, съотнесена към словесното му описание и санкционната норма, позволяват на нарушителя да разбере, защо е ангажирана отговорността му и не нарушават правото му на защита. Нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени, което винаги води до отмяна на акта, е само онова, което е довело до невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. Нарушаването на правото на защита не се презюмира, а подлежи на преценка за всеки конкретен случай. От самото начало на образуваното административнонаказателно производство жалбоподателят Н. е узнал за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения АУАН, а впоследствие и жалба срещу НП. Процесните АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. В тях са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно жалбоподателят Н. е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се пред административнонаказващия орган производство, така и в съдебната фаза на процеса. Освен това, всеки правоспособен водач е длъжен да познава правилата на

движение. Ако за него е неясно къде точно е уредена забраната за преминаване на червен светофар, респ. каква забрана съдържа червеният цвят на светофарната уредба, това сочи на липса на основни познания по управление на МПС, а не на незаконосъобразност на НП. В съответствие с принципа „*ignorantia legis neminem excusat*“ непознаването на закона не може да доведе до отпадане на административнонаказателната отговорност. Друг е въпросът, че познаването на цветовете на светофара съставлява и обща гражданска култура. Преминаването на червен сигнал на пътен светофар не е маловажно от гледна точка на характеристиката му като административно нарушение, тъй като създава опасност на живота, здравето и имуществото на дееца и на останалите участници в движението. Толерирането на подобно поведение е неприемливо. Жалбоподателят Н., като правоспособен водач, трябва да е запознат със сигналите на светофарната уредба и с тяхното значение.

В този смисъл е и практиката на касационната инстанция, а именно: Решение № 3882 от 12.06.2023 г., постановено по КНАХД № 2926/2023 г. по описа на АССГ, XII-касационен състав; Решение № 5532 от 05.09.2023 г., постановено по КНАХД № 2461/2023 г. по описа на АССГ, VII-касационен състав; Решение № 5093 от 26.07.2023 г., постановено по КНАХД № 4806/2023 г. по описа на АССГ, III-касационен състав; Решение № 5033 от 24.07.2023 г., постановено по КНАХД № 5343/2023 г. по описа на АССГ, VIII-касационен състав; Решение № 4974 от 21.07.2023 г., постановено по КНАХД № 4702/2023 г. по описа на АССГ, III-касационен състав; Решение № 3301 от 19.05.2023 г., постановено по КНАХД № 1917/2023 г. по описа на АССГ, III-касационен състав и други.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лева, поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, бяха проведени две открити съдебни заседания, бяха разпитани двама свидетели, а юрисконсултът не се яви в съдебна зала, като единствено е изготвил и депозирал писмени бележки по делото.

Мотивиран от горното, на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН,
Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-018934 от 04.09.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл.6, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Н. И. Н., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА жалбоподателя Н. И. Н., ЕГН ***** да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____